

wannematele rõmo tehha, ja wannemad lastele paljogi rõmo. Minna ollen omma wannematele muido ifka üht illusat hoolega kirjutud kirja tonud, ja kui ma weise olin, luggesin ma salma peast.“ „Oh,“ ütles Wridli, „minno firri on weel wägga waene.“ „Sest ei olle wigga,“ ütles Willem, „sedda ma piddingi ütlemä, wannematel on neidsuggusi kirjasi muidogi kül; tännawo wõikime meie laulda. Sinna ostad wist ka üht Boulo laulo?“ „Kül ifka,“ ütles Wridli, „mitogi.“ „Se on wägga hea, siis sa woid mind ka õppetada, ja sedda katsume meie nenda tehha, kui wannemad wahhest koddõ ei olle, et nemmad sedda enne ei tule, siis on nende rõõm sedda surem, sellepärast peame meie aegjaste peale hakama.“ — Nenda teggid nemmad ka, ja se läks neile wägga hästi lorda laste ennest ja wannemate rõmiks. Agga sedda surem rõõm Wridlil olli, sedda ennam tullid temmale isä ja wend meele, ja ta olli jubba mitto fõrd tohtri herra käest küsfinud, kas ta temma isäst middagi olli kuulda sanud, agga teif järrel tulamisest olli ilma asjata olnud. Ka Willem hallastas wägga Wridli peale sellejamma temma kurwastusse pärrast. Üllepea olli Willemil üks helde südda ja lahke meel iggäühhe wasto, agga omma pahha ammetit—igga weifest siliid wallega wabbandada, ja omma jutto wallega pittendada ja ehhitada, ei jätnud ta ial

weel mahha. Et ta kül mitto fõrd jo isseenneses olli häbbenenud, kui Wridli wahhest mõnne seggase jutto peale juurte filmadega ta peale watas, ehk kui ta ütles: „Minna ei sa sest mitte arro, minno melest ei olle se nenda.“ Issale olli temma mitto fõrd filmaweega meleparrandamist lubbanud, agga ifka jälle pea ärraunnustand. Ütsfõrd sai jälle üks wallejut awwalikkus, mis Willem olli rätind ja laua selle peale seisnud; praua ehmatas ja häbbenes filma nähhes omma poja pahha kombe pärrast. Ta jäi järsko wait, punnastas ärra ja läks nattokestse acapärast nende hulgast ärra kõrwale. Issa nomis tedda kurwa melega tõssise sõnnadega laua aega ja ütles wimalis weel: „Minnu ja sinno ennal on häbbi ja wallo sinno alwa wist pärrast, ja meie olleme issegi pattused innimesed, mis hirmus woib se selle pühha Jummal melest olla, kes isse iggawene tödde on, ja teif kawalust wihtab.“ — Willem hakkas nutma, pallus andeks ja ütles: „Oh, armas isä, mul on ommalgi ni hädda ja lahjo, et ma nenda ollen, ja ma tahhaksin wägga sest pahhast wiisist lahti sada, agga teif minno püüdminne ei aita ühtegi, minna ei woi sedda ennam mahhajätta egga ärraunnustada.“ — Tohter watas hallastades omma poja peale ja ütles: „Willem, kas sa mälletad weel, kui sinnu mullo se sant hammas olli, mis sulle ni paljo wallo teggi, eks sa siis püüdnud ka sedda